

Ἀλήθεια λίγο βλείψε νά ξεχάσω τὸ μονόπρακτο τοῦ κ. Παντῆλῆ Χόρν, ποῦ παίχτηκε στὸ θέατρο Κοτοπούλη ἀπὸ ἐκτακτὸ θίασο. Τίτλος τοῦ ἔργου: «Στὴ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ». Ἀντῆμαι, μὰ εἶμαι ἐποχρυσμένος νά ἐκφράσω τὴ μεγάλη λύπη μου γιὰ τὸν κατήφορο ποῦ πήρε ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Φυντακιού» ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ «Σέντζα».

Τῆς ἀχρηστης ἐκείνης κοριῶς γεννοβόλημα τὸ μονόπρακτο «Στὴ λαύρα τοῦ μεσημεριοῦ»,

ἀνυπόφορο βρωμογράφημα, ποῦ εἶχαν τὴν ἀφέλεια νά τὸ γράψουν στὰ προγράμματα φιλολογικῆ καὶ ρεαλιστικῆ κωμωδία, καὶ ποῦ σ' ἀναγκάζει νά ἐλευσιολογήσῃς τὸ συγγραφεὶα γιὰ τὸ ἀξιοθρήνητο παραστράτημά του.

Τὰ εἰρωνικὰ χαμόγελα μερικῶν στὴν παράσταση καὶ ἡ ἱερὴ ἀγανάκτηση τῶν ὀλίγων ποῦ ποιοῦν γιὰ τὴν Τέχνη καὶ γιὰ τὸν ἀξιοκαλλίτερος τύχης συγγραφεὶα, εἶνε ἡ χαρακτηριστικώτερος κριτικὴ.

Γιὰ τὴν παράσταση τῆς «Ἀίντας» στὸ Στάδιο δὲν ἔχω τίποτα νά σημειώσω, ἔξω ἀπὸ τὸ μουσικὸ μέρος.

Ἡ παράσταση δόθηκε στὸ Στάδιο ὄχι γιὰ νά φανῆ τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἔργου—πράγμα πολὺ δύσκολο μὲ τὰ νεομπογιατισμένα χαρτιά—ἀλλὰ γιὰ νά κάνουν γρήμια οἱ ἐπιχειρηματίες, βάζοντας γιὰ μάσκα τὸ Προσφυγικὸ Νοσοκομεῖο καὶ τὴν Ὀλυμπιακὴ Ἐπιτροπὴ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀλήθεια, κα' οὐτε πρέπει νά γίνεται λόγος περὶ Τέχνης.

Τελειώνω τὴ δεύτερη αὐτὴ ἀνταπόκρισίν μου κρύβοντας τὸ πρόσωπο ἀπὸ ντροπὴ γιὰ τὴ θεατρικὴ ἀνικαροξία μιᾶς πρωτεύουσας, ποῦ τὸ τεχνικὸ της ἀπαντο εἶνε μιὰ καθολικιστικὴ περίοδος—μιὰ τέτοια μάλιστα περίοδος!

Ἀθήνα, Αὐγουστὸς 1926

ΠΑΝΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟΣ